

Arrest

nr. 309 341 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 december 2022 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. Verzoekers bemerken dit ook in hun aanvullende nota's van 26 oktober 2023 en 13 februari 2024 in antwoord op de vraag van de Raad om overeenkomstig artikel 39/62 actuele informatie bij te brengen aangaande de algemene situatie in Georgië. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het verzoekers thans het belang bij hun betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is hun uitvoerige uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Waar verzoekers de kortere beroepstermijn van 10 dagen aanklagen, wijst de Raad er op dat in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, in casu de beroepstermijn dertig dagen betreft. De commissaris-generaal ging immers niet over tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van de verzoeken zodat de verkorte beroepstermijn van tien dagen zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat hun advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Zij het overigens bemerkt dat uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoekers kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissingen alsook de informatie waarop de bestreden beslissingen is gesteund, en hierop ingaat.

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

5.2. Verzoekers menen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun bijzondere procedurele noden. Zij wijzen erop dat zij psychologische problemen kennen en dat zij ter bevestiging voor elk van hen een attest van hun psycholoog hebben bijgebracht.

Het psychologisch attest toont aan dat verzoekers beiden sinds 22 december 2022 (lees: 2021) tweewekelijks op consultatie gaan. Het loutere feit dat verzoekers psychologische begeleiding krijgen, kan op zich niet volstaan om te besluiten dat er in hun hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekers moeten het bestaan van dergelijke procedurele noden concreet aannemelijk maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoekers' profiel in acht genomen, is het aan hen hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekers hier nood aan hebben en voor zover hun bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Verzoekers maakten echter op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Zij hebben op geen enkel moment aangegeven dat zij ten gevolge van psychologische problemen niet in de staat zouden zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Verzoekers gaven bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 16 september 2022, bijgestaan door hun advocaat en een tolk, evenmin een opmerking waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoekster gaf integendeel aan dat zij in staat was om verklaringen af te leggen op het CGVS (NPO T.M., p. 3). Indien verzoekers werkelijk menen dat zij moeite zouden hebben om aan hun verplichtingen in het kader van de procedure te voldoen, verhinderd zouden zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of nood zouden hebben aan steunmaatregelen, kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij dit zo zou vermelden in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" of bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud, quod non in casu.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekers waren immers in staat om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij konden eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoekers laten bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze hun psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motiveringen en beslissingen. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien zij op een andere manier zouden zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoekers op het einde van de persoonlijke onderhouden hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Waar een persoonlijk onderhoud enige stress met zich meebrengt, onderstreept de Raad dat hiermee door de protection officer terdege rekening wordt gehouden. Er is verder geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoekers verhinderd zouden hebben hun asielrelaas volledig en juist te vertellen. Zij duiden evenmin nader op welke punten hun beweerde nervositeit hun verklaringen zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat de gehoren zijn geschied op normale wijze.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart dat zij in Georgië sinds haar kindertijd mishandeld werd door haar vader en later ook door haar ex-man D.. Middels een list slaagde zij er in om in september 2017 officieel van hem te scheiden. Een maand later huwde zij in het geheim met M.. Omdat zij vertrokken is met M., vreest verzoekster dat zij bij een terugkeer naar Georgië door haar ex-echtgenoot of haar vader of broer vermoord zal worden (NPO T.M., p. 7). Ook verzoeker vreest door hen vermoord te worden omdat ze hun relatie niet accepteren (NPO K.M., p. 4).

6.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster in het verleden slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en verzoeker in conflict is gekomen met haar familie. De Raad wijst er evenwel op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

6.3. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus "Georgië – Algemene situatie" van 11 december 2023, aangeleverd door de beide partijen, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een

breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De Raad wijst er in dit verband voorts op dat, specifiek met betrekking tot de situatie van huiselijk geweld, uit de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus "Georgië. Algemene situatie" van 11 december 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift en de aanvullende nota's verwijzen, waarin onder meer aanbevolen wordt om op transparante wijze een onafhankelijk persoon als de Public Defender aan te stellen vooraleer Georgië aanspraak zou kunnen maken op de EU kandidaatstatus, teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, kan gelet op de slechts algemene formulering ervan niet overtuigen. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6.4. Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in maart 2017, toen zij nog getrouwd was met D., met behulp van een advocaat klacht tegen hem heeft ingediend nadat zij door hem in het ziekenhuis werd geslagen (NPO T.M., p. 8, 11). Deze klacht werd evenwel niet onderzocht wegens ongegronde redenen. Verzoekster stelt hierover dat haar verwondingen niet voldoende waren om haar man te arresteren (NPO T.M., p. 12); verzoeker stelt dat dit was wegens een gebrek aan bewijzen (NPO K.M., p. 7-8). Verzoekster is tegen deze beslissing niet verder in beroep gegaan (NPO T.M., p. 12).

Verzoekers betogen hierover dat hieruit afdoende blijkt dat verzoekster onvoldoende beschermd werd door de Georgische autoriteiten. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeksters situatie vandaag de dag anders is dan toen zij het slachtoffer was van huiselijk geweld. Vooreerst dateren voornoemde feiten van maart 2017. Zoals supra reeds aangetoond en afdoende blijkend uit de COI Focus van 11 december 2023, zijn er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven genomen en ondersteuningsmechanismen opgezet voor een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië. Verder is verzoekster intussen gescheiden van D., wat maakt dat enige agressie of problemen van zijn kant naar verzoekster toe geen incidenten van huiselijk geweld meer zijn, maar incidenten tussen twee ex-partners. Er moet opgemerkt worden dat uit het feit dat verzoeksters klacht in 2017 niet verder werd opgevolgd, niet zonder meer kan besloten worden tot een algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten anno 2024.

Verzoekers houden verder voor dat D. het hand boven het hoofd wordt gehouden door neven van hem met een hoge functie (NPO T.M., p. 13; NPO K.M., p. 6-7), maar maken niet aannemelijk dat zij om die reden niet op bescherming kunnen rekenen in Georgië bij eventuele problemen met verzoeksters ex-man en haar familie. Zo weet verzoekster niet welke functie ze bekleden. (NPO T.M., p. 14). Ook verzoeker kon geen verdere informatie verschaffen over het profiel van de neven van haar ex. Hij zei te weten dat D. een neef heeft met een goede functie, maar weet niet wie of waar hij is en welke functie hij heeft. Hij kon noch de naam noemen, noch zeggen of het over één of meerdere personen ging (NPO K.M., p. 7). Het feit dat verzoekers beiden zo weinig kunnen vertellen over hun profiel, doet afbreuk aan hun bewering dat D. door hen beschermd wordt.

Het summiere attest d.d. 15 juli 2022 van de psycholoog toont louter aan dat verzoekers om de twee weken op consultatie gaan bij de psycholoog, dat verzoekster lijdt aan post-traumatische stress en dat zij blijvende opvolging nodig hebben. Hierin wordt tevens vermeld dat haar leven in Georgië in gevaar is.

Zoals reeds vermeld, worden de mishandelingen waarvan verzoekster in het verleden het slachtoffer werd alsook het incident tussen verzoeker en haar familie, niet betwist. Wel wordt geoordeeld dat deze feiten niet aantonen dat verzoekers in geval van problemen met haar ex en haar familie geen beroep zouden kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten. Het psychologisch attest kan hierop geen ander licht werpen. In zoverre de Raad kan aannemen dat een aantal gebeurtenissen in het leven van verzoekster haar psychologisch en emotioneel hebben geraakt, kan dit gegeven evenwel niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming daar dit niets wijzigt aan de bevinding dat zij beroep kunnen doen op bescherming door de Georgische overheid. De Raad bemerkt verder dat verzoekers voor hun mentale gezondheidsproblemen gebruik kunnen maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij tonen overigens niet aan dat zij, om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, bij terugkeer naar Georgië geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde psychologische en medicamenteuze ondersteuning.

Gelet op het voorgaande, overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen met verzoeksters echtgenoot en haar familie, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Een algemene verwijzing naar femicide doet hier niet anders over denken. Zij tonen niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

6.5. Waar verzoekers in hun aanvullende nota van 13 februari 2024 aanhalen dat discriminatie van vrouwen een recurrent probleem is, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in onderhavige beroepsprocedure geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade.

6.6. De overige door verzoekers voorgelegde documenten (administratief dossier, map 'Documenten') zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Verzoeksters Georgisch paspoort bevat louter persoonsgegevens die in casu niet in twijfel worden getrokken. Verder heeft dit document geen betrekking op het vluchtrelaas.

De klacht neergelegd bij de politie op 7 april 2017, het antwoord van de prosecutor general aan verzoeksters advocaat, zeven brieven van haar advocaat aan verschillende instanties in Georgië waaronder een aantal ambassades, de brief van de prosecutor general gericht aan verzoeksters advocaat, de brief van haar advocaat over de stopzetting van hun samenwerking, het medisch verslag van het ziekenhuis en het expertiseverslag van Levan Samkharauli national forensics bureau, bevestigen dat verzoekster slachtoffer geweest is van huiselijk geweld door D. en de stappen die zij daaromtrent heeft gezocht. Deze documenten wijzigen echter niets aan de bevinding dat verzoekster heden geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

6.7. Het loutere gegeven dat Georgië niet opnieuw werd opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst die werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 2023, volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Verzoekers moeten nog steeds aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees hebben dat zij persoonlijk worden vervolgd of dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade

lopen, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).

De aangehaalde informatie in zijn aanvullende nota van 31 oktober 2023 omtrent de aanwezige politieke spanningen in Georgië, is louter algemeen van aard. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat de politieke spanningen in Georgië van die aard zijn dat ze op zich een beschermingsstatus wettigen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie of een enkele vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een specifiek en individueel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulke vrees of zulk risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven nu zij niet verder komen dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in hun verklaringen betreffende de problemen die zij zouden hebben ervaren, waarvoor afdoende bescherming voorhanden is.

6.8. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Wat betreft de bedreigingen vanwege de ex-echtgenoot en familie van verzoekster, blijkt uit het voorgaande dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft deze problemen in Georgië geen bescherming zouden kunnen krijgen. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

6.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in hun aanvullende nota van 31 oktober 2023 te wijzen op de politieke spanningen in Georgië, brengen verzoekers geen valabele elementen aan in die zin, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Waar verzoekers aanhalen dat Rusland Georgische regio's zou kunnen annexeren, beperken zij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk profetisch betoog tonen verzoekers niet aan dat er ten aanzien van hen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar hun regio van herkomst, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP verwijst naar het verzoekschrift en 2 aanvullende nota's, tezamen met de algemene veiligheidssituatie in Georgië. Hij bevestigt dat VzP zich momenteel in de onmogelijkheid bevindt om zich te beschermen tegen vervolgers vooral bij gebrek aan bescherming door de autoriteiten. De 2 aanvullende nota's bevestigen de verslechterende veiligheidssituatie. VzP'n moeten bescherming krijgen in België, hij vraagt de vernietiging.

Verzoekster beklaagt zich ter zitting geen afspraak gekregen te hebben bij de dominus litis, ze is hier erg ontevreden over temeer deze van bij aanvang gesteld heeft dat zij geen kans maakt om erkenning te krijgen in België.

Ze vervolgt dat in Georgië elke gescheiden vrouw geweld moet vrezen van haar ex-partner. Haar ex-echtgenoot is een alcoholicus, samen hebben ze 4 kinderen die ze heeft moeten achterlaten in Georgië. Inmiddels heeft ze een nieuwe echtgenoot (verzoeker) en 2 kinderen hier in België. Ze stelt dat ze een noodkreet van haar 13-jarige dochter in Georgië ontvangen heeft omdat haar vader seksueel geweld pleegt op haar, ze voelt zich heel machteloos temeer haar dochter niet geloofd wordt onder het voorwendsel dat ze dit gebruikt om bij haar moeder te komen. Zelf is ze al 7 jaar in Europa en kan ze nergens bescherming vinden. Haar middelste zoon (in Georgië) dreigt haar en haar nieuwe partner te vermoorden. Ze is radeloos want ze weet niet welke bewijzen ze nog kan bijbrengen en ze wijst op littekens op haar been en een hematoom op haar bovenste lip ten gevolge van de geweldpleging door haar ex. Na consultatie bij de dokter blijkt dat ze zou moeten geopereerd worden aan dit hematoom maar dit zou enkel mogelijk zijn als ze erkend wordt.

In Georgië kan ze onmogelijk bescherming vinden. Ze legt een bijkomende aanvullende nota neer en geeft toelichting. Intussen is ze goed geïntegreerd, ze spreekt Frans, werkt en verwijst naar aanbevelingsbrieven van haar collega's. Ze wil haar 'Georgische' kinderen naar België krijgen. Ze betaalt alimentatie aan haar ex, die de kinderen gebruikt om ze onder druk te zetten. Er is eveneens een parallel tussen de gewelddadige jeugd die zij toen en haar moeder kenden en het gedrag van haar ex-partner en dat van haar vader. Verzoeker stelt niets ter zitting te kunnen zeggen want hij voelt zich onwel, heeft een hartziekte en wordt bij deze zeer emotioneel.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormeld betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 maart 2024.

5.1. Hoewel het doel van de vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom, laten verzoekers geheel na om concreet in te gaan op de gronden van de beschikking. Zij houden weliswaar een uitvoerig betoog ter zitting, waarbij zij in grote mate de door hen al uitgebreid uiteengezette problemen in en vrees bij terugkeer naar Georgië herhalen, doch formuleren geen concrete en inhoudelijke repliek met betrekking tot de gronden van beschikking, en slagen er (alzo) niet deze in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Waar de problemen met verzoeksters ex-echtgenoot opnieuw uitgebreid worden aangekaart, benadrukt de Raad dat de problemen van huiselijk geweld van verzoekster in het verleden met haar vorige echtgenoot van wie ze thans gescheiden is niet worden betwist, doch dat in voormelde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij voor die problemen (*anno* 2024) geen beroep zouden kunnen doen op de Georgische autoriteiten en dat deze hen niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden. Verzoekers tonen dit niet *in concreto* aan, zo werd eerder in de beschikking vastgesteld en geoordeeld, en

hun algemene veelal herhalende argumentatie ter zitting is niet van aard hierover thans anders te doen oordelen.

De algemene opmerkingen ter zitting dat verzoekers zich momenteel in de onmogelijkheid bevinden om zich te beschermen tegen hun vervolgers vooral bij gebrek aan bescherming door de autoriteiten, en dat zij in Georgië onmogelijk bescherming kunnen vinden, waarmee zij op algemene doch allerm minst dienstige of ernstige wijze het hierover eerder vastgestelde -rekening houdende o.a. met de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Georgië de laatste jaren zoals die blijken uit de voorliggende recente landeninformatie- ontkennen, betreft niets meer dan blote beweringen, die niet op enige eigen recente ervaringen en pogingen steunen om daadwerkelijk bescherming van hun nationale autoriteiten te bekomen.

Verzoekers weten hierin derhalve allerm minst te overtuigen en kunnen in hun zeer algemeen betoog dienaangaande ter zitting dan ook niet worden gevolgd.

Verzoekers verlieten Georgië in april 2018, oftewel inmiddels meer dan 6 jaar geleden, waarna zij vervolgens naar Frankrijk en Duitsland gingen waar ze vruchteloos asiel vroegen om nadien naar België te komen en ook hier een beschermingsverzoek in te dienen.

In de beschikking werd reeds opgemerkt dat verzoeksters situatie vandaag de dag, *anno* 2024, anders is dan toen zij het slachtoffer was van huiselijk geweld. De Raad herhaalt en beklemtoont dat de aangehaalde feiten van maart 2017 dateren en uit de beschikbare landeninformatie o.a. blijkt dat er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven zijn genomen en ondersteuningsmechanismen werden opgezet voor een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië. Verzoekster is intussen (al langere tijd) gescheiden van haar agressieve ex-man D., wat maakt dat enige agressie of problemen van zijn kant naar verzoekster toe geen incidenten van huiselijk geweld meer zijn, maar incidenten tussen twee ex-partners. De Raad herhaalt en benadrukt dat uit het feit dat verzoeksters klacht in 2017 niet verder werd opgevolgd, niet zonder meer kan besloten worden tot een algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten heden ten dage.

Verzoekers slagen er aldus niet in, zoals ook eerder al werd vastgesteld, om *in concreto* aannemelijk te maken dat het hen met betrekking tot de aangehaalde problemen in het verleden met verzoeksters ex-man in Georgië aan nationale bescherming ontbreekt. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoeksters verklaringen ter zitting dat haar middelste zoon in Georgië ermee dreigt haar en verzoeker te vermoorden. Ook hier tonen verzoekers niet aan dat zij bij eventuele problemen in de toekomst in hun land van herkomst, Georgië, geen beroep zouden kunnen doen op hun nationale autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekers echter in gebreke blijven. Bovendien komt het verzoekers toe alle redelijke van hen te verwachten beschermingsmiddelen in Georgië afdoende te benutten, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Ze tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

Verzoekers werpen derhalve geen ander licht op de grond in de beschikking, in punt 6.4., waarbij wordt opgemerkt: *“Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.”*

5.3. Het ter zitting aangebrachte attest van 16 mei 2024 inzake de psychotherapeutische opvolging van verzoekers houdt geen verband met en werpt dan ook geen ander licht op de hen beschikbare beschermingsmogelijkheden in Georgië en hun nalaten deze afdoende te benutten en uit te putten. Het is derhalve niet van aard een ander licht te werpen op de gronden van de beschikking. Bovendien werpt het ook geen ander licht op de vaststelling in de beschikking van 26 maart 2024 dat verzoekers niet aantonen dat zij, om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, bij terugkeer naar Georgië geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde psychologische en medicamenteuze ondersteuning. Zij tonen evenmin aan dat hen de toegang tot medische voorzieningen in Georgië, zoals bijvoorbeeld voor medische ingrepen, zal worden ontzegd.

5.4. Voorts houden verzoekers ter zitting een algemeen betoog over de algemene veiligheidssituatie in Georgië, waarbij ze opmerken dat deze verslechterd is, zonder dat zij hun betoog echter enigszins concreet betrekken op de gronden van de beschikking.

Met hun verzoekschrift en eerder aangebrachte aanvullende nota's werd reeds terdege rekening gehouden en deze worden mee in acht genomen bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers laten, door louter naar die stukken te verwijzen, na om de inhoud van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.5. Het beklag van verzoekster ter zitting aan het adres van haar *dominus litis*, bij wie ze geen afspraak zou hebben gekregen en die haar bij aanvang zou hebben medegedeeld dat zij geen kans maakt om erkenning te krijgen in België, houdt geen verband met de beoordeling in de beschikking van verzoekers' verklaarde nood aan internationale bescherming. Verzoekers dienen hun beklag te richten aan de betreffende advocaat, ofwel de stafhouder van de balie waarvan hun advocaat lid is aan te spreken ofwel een klacht neer te leggen bij Ligea, de Ombudsdienst Consumentengeschillen Advocatuur. De Raad is niet bevoegd hier dieper op in te gaan en zich hierover verder uit te spreken. De Raad gaat *in casu* slechts na of verzoekers een nood aan internationale bescherming aantonen, *quod non* zoals ook reeds in de beschikking van 26 maart 2024 werd vastgesteld.

5.6. De argumentatie ter zitting omtrent verzoeksters integratie in België, waarbij er gewezen wordt op het feit dat zij Frans spreekt en hier werkt en wordt verwezen naar aanbevelingsbrieven van haar collega's, heeft louter betrekking op haar situatie in België, doch niet op die in Georgië ten aanzien waarvan verzoekers' verklaarde nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld zoals hier gebeurt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 maart 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS